

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/АО : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1142

02.02.2025 (136)

Виховання злого генія

Герхард Лаук

Частина 8

Підготовка офіцерів

Згодом підготовка перспективних молодих офіцерів стала одним з моїх найважливіших і найприємніших завдань. Ця "молодь" вже мала чималий досвід. Вони добре себе зарекомендували. Тепер ми піднімали їхню підготовку на вищий щабель.

Колись вони повинні будуть стати *кращими, ніж ми зараз!* - Тому що ворог з часом теж стане кращим.

Цей вишкіл часто відбувався під час реальної підпільної місії. Так би мовити, "під живим вогнем".

Ось деякі з моїх методів викладання:

Стій! Слухайте! Слухайте!

Серед бурхливої діяльності та поспішних розмов я раптом зупиняюся. Повертаюся до стажера, дивлюся йому в очі і кажу: ***Зупинись! Зверни увагу! Запам'ятай це! Я поясню пізніше! Посилання XYZ.*** Потім я роблю або кажу щось, здавалося б, *тривіальне, можливо, навіть відверто безглузде!*

Я роблю це кілька разів протягом наступних днів або навіть тижнів.

До цього моменту я вже почав з'єднувати для нього принаймні деякі точки. Він починає бачити закономірність. У моєму божевіллі є метод. І все це божевілля - частина великого плану.

Пам'ятаєте, як я зробив [щось] і дав йому умовну назву XYZ. Ось ЧОМУ я це зробив. Я передбачав таку можливість, навіть якщо тоді вона здавалася дуже віддаленою, і свідомо зробив цю конкретну дію як запобіжний захід. Це не було просто збігом обставин чи випадковістю.

Така демонстрація виявилася дуже ефективною технікою навчання!

Це було незрівнянно краще, ніж "питання з підступом", де учень повинен був вгадати, яку відповідь хоче "вчитель".

Очевидно, що я не міг знати майбутнього! Це не був "договірний" матч. Той факт, що я підняв такий галас з приводу конкретної акції, про яку йшлося, вже тоді - тобто до того, як я міг передбачити, що те чи інше станеться, - доводить, що я не просто вигадував все це постфактум, щоб "виглядати розумним".

Це справді допомогло зрозуміти суть справи. Драматично довело важливість цього пункту. І дуже полегшило запам'ятовування.

На щабель вище.

Я б також постійно звертав увагу на змінні та оцінював - а згодом переоцінював - їхню величину.

Я б сказав приблизно так:

Давайте подумаємо про можливі наслідки цієї нової інформації... Потенційний фактор ризику А тепер більший. Раніше він був розміром з горошину. Тепер він розміром з мармур. Він не стане небезпечним, поки не досягне розміру баскетбольного м'яча. Поки що він не є небезпечним, але він зростає. Ми повинні спостерігати за ним.

Пізніше я міг би сказати те саме, але замінити *горошину* на *мармур*... а *мармур* на *м'яч для гольфу*. А потім додайте: "Він щойно піднявся на одну сходинку вище".

Або, якщо він був розміром з *бейсбольний м'яч*, то він піднявся на *три щаблі*.

Уопперс!

Я часто використовую приклади з *величезними перебільшеннями*. Причини включають в себе:

По-перше, це дуже *чітко проявляє суть*.

По-друге, це драматизує *важливість* пункту.

По-третє, це робить очевидним, що приклад *НЕ слід сприймати буквально*.

Примітка: Це може мати навіть *юридичні наслідки*. Наприклад, якщо мене процитують у суді поза контекстом.

Це важливіше, ніж пересічна людина може собі уявити. Я знаю це з власного досвіду.

Окружний прокурор: *Ваша честь, підсудний настільки кровожерливий монстр, що навіть погрожував зварити своїх ворогів у маслі!*

Адвокате: *Я протестую! Це вирвано з контексту. Наступне речення: 'І застрягли на безлюдному острові з тещею на півроку!'*

По-четверте, цей гумор допомагає розрядити *обстановку* і знизити рівень стресу.

По-п'яте, це просто частина *мого стилю*. Моя "підмножина божевілля", так би мовити.

Приклад супроводжується вказівкою на масштаб перебільшення. Існує три рівні:

Рівень перший.

А я кажу: *Звичайно, це перебільшення!*

(Так, це очевидно неможливо!)

Другий рівень.

Я скажу: *Я децю перебільшую, але НЕ НАСТІЛЬКИ, як ви, мабуть, думаєте!*

(Віддалена можливість існує).

Третій рівень.

Я скажу: *Я ТРОХИ перебільшую, але НЕ НАСТІЛЬКИ, як ви, напевно, думаєте!*

(Це **цілком** можливо).

Ці три рівні іноді відповідають 5%, 50%, 95%, що використовуються в "теорії ігор". Це дуже корисно в стратегічному плануванні, де є багато невідомих змінних.

Навіть незначна, на перший погляд, деталь може перехилити шальки терезів. Це може призвести до раптової і радикальної зміни курсу.

Противник

Проникнення в поліцію

У репресивних режимів є недолік. Вони не знають, що *насправді* думають люди, тому що люди бояться відкрито про це говорити. Це стосується і державних службовців. Навіть для поліцейських.

У поліції важка робота! Вони ризикують своїм життям, щоб захистити чесних громадян від злочинців.

Уявіть, що відчуває поліцейський, коли його знімають з кримінальної справи лише для того, щоб провести рейд або заарештувати ненасильницьких дисидентів?

Уявіть, що він відчуває, коли бачить, як закоренілого злочинця випускають на волю формально... а потім бачить ненасильницького дисидента, засудженого лише тому, що суддя *розтягнула* - або навіть проігнорувала (!) - закон?

Чи "мислезлочин" карається суворіше, ніж насильницький злочин?

Або злочинець виходить з в'язниці достроково, тоді як інакомислячий майже завжди має відбути повний термін покарання?

Якщо не брати до уваги ідеологію, це одна з причин, чому багато міліціонерів принаймні закривають на це очі.

Зберігати таємницю завжди важко. Особливо, якщо її знають багато людей. Але в *цьому середовищі* це *ще важче*.

Як наслідок, широкомасштабні операції проти нас неминуче провалюються. Достатньо лише одній людині вивести нас на чисту воду. Це легко зробити без ризику.

Найбільші масові обшуки, які я пам'ятаю, відбулися під час мого перебування в Європі. Засоби масової інформації вітали ці рейди як величезну перемогу поліції. Пізніше я отримав доступ до справжніх урядових файлів. Кількість фактично вилучених матеріалів була мізерною порівняно з нашим річним виробництвом.

Більше того, навіть ті кілька людей, яких дійсно засудили, отримали лише штрафи. Жодного тюремного ув'язнення!

Я тоді прокоментував:

Я був би радий надсилати частину кожного тиражу безпосередньо до штаб-квартири політичної поліції. Це заощадило б гроші платників податків. Я б навіть дозволив поліції "перехоплювати" БІЛЬШУ частину наших поставок, ніж зараз. Натомість я просто прошу, щоб після кожної доставки вони піднімали галас про свою велику перемогу. Публічний розголос коштує набагато більше, ніж вартість принесеного в жертву матеріалу.

Мені розповідали, що щось подібне вже є поширеною практикою серед великих наркодилерів.

* * * * *

Коли я був у гостях у друга в середньому місті, у двері постукали. Зайшов його друг і сів навпроти мене.

Спочатку мій друг представив мені іншого чоловіка. Це був місцевий начальник поліції. Потім він представив мене.

Цей начальник поліції миттєво зрозумів, хто я такий. Він підхопився зі стільця так швидко, що я навіть злякався. Потім він сердечно потиснув мені руку і вигукнув *Для мене велика честь познайомитися з вами!*

Поліцейський менталітет

Мій друг Воллі дезертирував зі Східного блоку, де він був офіцером поліції. Його батько був генералом поліції. Він переповів мені історію свого батька таким чином.

У період між світовими війнами його батько був поліцейським у демократичному режимі.

Коли німці окупували його країну, вони поставили йому два запитання:

По-перше, чи хочете ви залишитися поліцейським?

Його відповідь була позитивною.

По-друге, чи будете ви виконувати накази?

І знову його відповідь була "так".

Під час німецької окупації він залишався поліцаєм.

Коли прийшли росіяни, вони поставили йому ті самі два запитання. І він дав ті ж самі дві відповіді.

Він залишився поліцейським. Зрештою, він дослужився до звання генерала поліції!

Я не пам'ятаю, чи був він у "кримінальній поліції", чи в "політичній

поліції". Це може здатися дивним, але я не думаю, що це має велике значення.

Інший мій знайомий скаржився, що він стикався з одними й тими ж агентами політичної поліції при трьох наступних режимах. І це при тому, що всі три режими були абсолютно різного і взаємно ворожого ідеологічного спрямування! (Веймарська республіка, Третій Рейх і так звана Федеративна Республіка Німеччина).

Знову ж таки, це може здатися дивним, особливо для американців. Але про це варто пам'ятати.

Ті самі поліцейські, які колись захищали Конституцію США, одного дня можуть виконувати накази уряду, який "захищає демократію", кидаючи критиків і дисидентів до в'язниці!

Це вже сталося як у Східній, так і в Західній Європі. Це може статися і в Америці.

* * * * *

З іншого боку, одного разу я став свідком такої сцени. Той самий східний європеець і ще один чоловік, центральноєвропеець, обидва з помітним акцентом, сиділи за столиком у ресторані. Вони обговорювали зброю. Американець, який сидів за тим самим столиком, був збентежений цим. Йому було цікаво, про що думають люди за сусідніми столиками.

Але він таки помстився. Перед тим, як зробити свій вибір, європейці поцікавилися врожаєм вин. Коли офіціантка звернулася до нього, він сказав, що хоче молока. Але у нього було одне питання: *Пані, скажіть, будь ласка, якого врожаю молоко?*

* * * * *

Цей американець також пережив напівкумедний, напівжахливий досвід під час святкування Дня подяки.

Колишній допоміжний поліцейський у Східній Європі описав деякі речі, свідком яких він був на власні очі. Серед них були людські кістки, що завалювали залізницю. Результат канібалізму.

Американець втратив апетит.

* * * * *

Багато старших східноєвропейців просто не обговорювали б нічого

делікатного в кімнаті з телефоном. Навіть якщо це було у слухавці. Їхні підлітки, які народилися в Америці, сміялися з цього. Роками пізніше ті ж самі діти, тепер уже середнього віку, дізналися, що дійсно можна підслуховувати, навіть якщо телефон увімкнений на слухавці!

"Обмежена політична війна"

По-перше: Ми звернулися до уряду.

Все, що ми вимагаємо - це свобода. Свободу слова. Свободу зібрань. Свободу створювати власні партії та брати участь у демократичному процесі. Якщо люди хочуть голосувати за нас, вони повинні мати можливість це зробити. Якщо вони не хочуть за нас голосувати, вони не повинні цього робити.

Ви кажете, що ставите нас поза законом, бо ми є "Загрозою демократії." Ви самі є загрозою для демократії!!!

Якщо ми намагаємося працювати легально в рамках ваших неоднозначних "Законів," ви все одно просто забороняєте наші організації. Якщо ми працюємо в підпіллі, ми вже "Незаконні" з самого початку. Нам загрожує жорсткіше покарання, але нас важче знайти.

Навіть якщо нас змусять піти в підпілля, ми обмежимося ненасильницьким опором. Ми не хочемо нікому завдавати шкоди. Ми хочемо переконати людей, а не вбивати їх. Ми також не хочемо давати вам виправдання "тероризмом." Але ви все одно називаєте нас "терористами," навіть коли ваша власна поліція підтверджує, що це неправда!

Ми сповнені рішучості залишатися ненасильницькими. Але очевидно, що в міру того, як гноблення зростає, все більше людей будуть діяти самостійно з повного відчаю. - Ви - причина, а не ми! Ми фактично протидіємо тероризму, тому що пропонуємо ненасильницьку альтернативу і тому що використовуємо наш вплив, щоб закликати до стриманості!

Якщо ми отримаємо свободу, ми з радістю будемо дотримуватися "правил демократії."

Якщо ми здобудемо владу шляхом ненасильницької революції, ми запропонуємо нашим колишнім опонентам щедрий імунітет.

Якщо одного дня ваш гніт призведе до збройного повстання, тоді всі ставки зроблено! Ніхто не матиме ніякого контролю тоді!

Ми готові померти за свою справу. А ви?

Скільки Ваших співробітників готові померти за Ваш режим?

Скільки Ваших так званих Лідерів?

Ми знали, що влада не дасть нам свободу без боротьби. Ми просто робили все, що було в наших силах, щоб конфлікт був *ненасильницьким*.

По-друге, ми інформували урядовців як *приватних осіб*.

Існує три типи державних службовців:

По-перше, ті, хто, скажімо так, не надто захоплений і скрупульозний. Очевидно, що цим розсудливим чиновникам немає чого нас боятися.

По-друге, ті, хто сумлінні, але не надмірно. Цим чиновникам, які діють за правилами, теж немає чого нас боятися.

По-третє, ті, хто відверто перегинає палицю. Ці фанатики не будуть забуті. Вони постануть перед судом. Якщо тільки ми не оголосимо повну амністію, можливо, в обмін на певні поступки з боку влади.

Як правило, чиновник має певну *свободу дій*. Ми повинні намагатися точно це оцінити і діяти відповідно. Якщо ми вимагаємо *занадто багато*, він не зможе виконати вимогу і опиниться в глухому куті. Ми завжди повинні прагнути *послабити*, а не посилити зв'язок між окремим чиновником і урядом.

Іноді мені доводилося мати відверту, щиру розмову з урядовцем віч-на-віч.

Багато разів нам вдавалося знайти розумне і взаємоприйнятне рішення проблеми.

Інколи його обличчя біліло...

Такі випадки були рідкісними. Ризик зворотної реакції і потенційно серйозної ескалації зазвичай був занадто великий. *Позитивне підкріплення, як правило, найкраще. Навіть негативне підкріплення безпечніше досягається за допомогою гумору.*

Поліцейські інформатори

Коли я отримав доступ до великих урядових файлів про поліцейських інформаторів, я був вражений тим, наскільки жалюгідними були їхня кількість і якість.

Один хлопець стверджував, що він мій близький друг. Його опис моєї зовнішності був дуже далеким від дійсності! Тим не менш, йому вдавалося отримувати зарплату інформатора більше року. Він навіть домігся того, що

уряд оплатив йому кілька поїздок за кордон!

Іноді особистість інформатора розкривається через просту бюрократичну помилку. І це зрозуміло. Паперова робота іноді настільки об'ємна, що мало не на кілька тижнів треба закрити в камері, щоб усе це прочитати!

На щастя, мені випала така можливість! У мене було достатньо часу, щоб ретельно вивчити обширні матеріали великої справи, яка була дуже близька моєму серцю. Одна лише інформація вартувала б, скажімо, року мого життя. Не кажучи вже про радість і сміх!

NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

